

1.

A tükörképe fáradtan bámult vissza rá. **Juditot** **Mma** különösen zavarták a sötét karikák a szeme alatt. Nem is kifejezetten a jelenlétük, inkább az ok, ami miatt napok óta alig bírt aludni. Gondolni sem akart rá, ezért **belekapaszkodott** minden apróságba, ami csak az eszébe ötlött, ettől viszont annyira túlpörgött, hogy ráhajnalodott, mire egyáltalán képes volt álomba merülni. Nem mintha ott nyugalomra talált volna...

– Mennyit vágjak belőle? A szokásos elég?

– Igen, az jó lesz. A szokásos jó.

Évek óta ugyanahhoz a fodrászhoz járt. Utált változtatni, az élete minden területén szerette, ha a **dolgok a** rendes kerékvágásban haladnak. Így volt ez mindig: tervezett, megvalósította, és bár akadtak ugyan apróbb eltérések, kis zökkenők, általában minden úgy jött össze, ahogy ő szerette volna.

– Gondolom, a **szín** is maradhat.

Ez a kijelentés megmosolyogtatta **Juditot**. Bölintott, figyelte a **mozdulatot** a tükörben.

– Maradhat.

– **Ma-n** Nagyon szótlán vagy **ma** – jegyezte meg Kata.

Judit feljebb emelte a tekintetét, a nő arcát nézte. Alig pár évvel volt fiatalabb tőle, mégis úgy érezte, neki sokkal jobb lapokat osztott az élet.

Hirtelen támadt benne a düh, és Judit rászorított a **szék karfájára**, hogy **ne törjön ki belőle**. Sírni akart, széttörni valamit, kiabálni, remélni, hogy az egész csak egy gonosz vicc. Ennyire nem mehetett félre minden...!

Aztán **Elfélresöpörte** a gondolatot. Figyelte az olló útját, egy pillanatra eljátszott a lehetőséggel, hogy hirtelen megmozdul. Vajon mi történne, ha megvágna? Legalább másra **lenne is** mérges **végrelehetne**, nem **csak** magára.

Biztosan az ő hibája. Valamit rosszul csinált, **amiatt alakult így**. Valahol elengedte a gyeplőt, **túlságosan is**, emiatt nem vette észre időben, hogy rossz irányba fordultak a dolgok. Talán nem kellett volna annyira engedékenynek lennie. Ha nem minden rá hárul, ha erősebb szerepet enged a férjének a gyerekeknél...

H Csak álmos vagyok – válaszolta. Az arcára költöző mosoly azonban annyira nem hatott őszintének, **hogyan** **H** legszívesebben elfordult volna, hogy látnia se kelljen. Ehelyett inkább behunyta egy pillanatra a szemét.

Emlékezett **arra** a boldogságra, amikor végre a kezében tarthatta a fiát. Pici, törékeny rongybabaként simult az ölelésébe, a hangja gyenge nyöszörgés volt csupán, mégis mintha

Commented [P1]: Elég klisés azzal kezdeni, hogy a karakter egy tükörbe bámul.

Commented [P2]: Nálad elég későn kerül elő a nézőpontkarakter neve, de célszerű korán megmutatni, mert így az olvasó bele tud valamibe kapaszkodni vele kapcsolatban.

Commented [P3]: Itt pl. megmutathatod, hogy a fodrász mutatja mennyi is az a szokásos, és máris megtudjuk, hogy Judit hosszú, vagy rövid hajjú.

Commented [P4]: Mivel egy gondolatmenet van a párbeszéd előtt, célszerű lenne megmutatni, ahogy a fodrász hangja felrzza ebből Juditot.

Commented [P5]: Milyen az a szín?

Commented [P6]: Milyen mozdulat?

Commented [P7]: Ez túl hirtelen reakció. Eddig egy langyos hangulatot keltettél a szöveggel, és bár elcsepegtettél pár információt, hogy a karakter valamit el felejtene szeretni, azt nem alapoztad meg, hogy a karakter hirtelen ilyen szélsőséges indulatot érezzen.

Commented [P8]: Műanyag? Fa? Egy-egy apró szóval adhatnál támpontokat a környezetet illően. Nem kell tételes leírás, hogy jobbra asztal, balra ágy, a leírásokat célszerű mozgás kötni, és az is jó, ha szétszórod őket.

Commented [P9]: Értem, hogy azt akard kifejezni, hogy ne törjön ki belőle a düh, de a mondattal azt a hatást kelted, hogy a székből nem akarja, hogy kitörjön.

Commented [P10]: Túl sok idő telt el a két párbeszéd közt.

akkor kapott volna értelmet az egész létezés. Ez az érzés aztán minden egyes sóhajjal és öleléssel erősebb lett, beléította magát, akkor sem tompult, amikor megszületett a második és harmadik gyermeke. Talán nem töltött vele elég időt, ezért...

Hányingere támadt. Mélyen beszívta a levegőt-szívott be, a vegyszerek szaga azonban csak rontott a helyzeten.

– Kaphatok egy pohár vizet? – kérdezte nyugot Judit. A hangja minden határozottságot nélkülözött, annyira halknak-erőtlennek tűnt, hogy amiért a legszívesebben a föld alá süllyedt volna. Vajon mit gondolnak most róla, amiért ilyen gyenge?

– Rosszul vagy?

Judit hallotta, hogy az olló és a fésű koppanását a szekrényen, a távolodó lépteket, majd a vízadagoló zúgását. Hálásan fogadta el a felé nyújtott poharat.

– Köszönöm.

– Jobb?

Őszinte érdeklődést fedezett fel a másik nő Kata arcán, mégis majdnem felnevetett kinyájában. Hogyan lehetne jól? Mióta kiderült ez az egész, semmi sincs rendben-!

– Igen, köszönöm.

– Elégge beállt a levegő. Kinyitom egy kicsit az ajtót, hátha felfrissülsz.

A nyári forróság beömlött be a helyiségbe, magával hozva a forgalom zaját is, mégis volt ebben a zsongásban valami, amitől jobb lett. Judit újra felpillantott a tükörcképére.

Tizenhat hosszú év. A lelkét is kitette a fiáért, és ezzel hálálta meg-? Kirántotta alóla a talajt, felforgatott benne mindent. Azt hitte, ismeri őt, de amikor elé állt, és bevallotta...

Judit keze ökölbe szorult, a tenyerében újra ott lüktetett a zsibbadás. Neki is fáj a pofon. Sosem érzett még ilyen erős dühöt, csalódottságot és félelmet egyszerre. Korábban is szaladt már meg a keze, de ennyire sosem akarta bántani a saját gyerekét. Most viszont mintha egy idegen állt volna előtte, ijedt arccal, könnyes szemekkel...

– Nagyon nem nézel ki jól.

– Semmi bajom! – vágta rá meglehetősen nyersen Judit. Észrevette a meglepetést Kata arcán, de nem érdekelt. Túl sok más dolog van, amivel most foglalkoznia kell kavarogott benne. Valamit muszáj tennie, hogy rendbe hozni a dolgokat szedje őket. Biztos lehet ezzel kezdeni valamit-! Egy jó pszichológus talán rádöbent a fiát, hogy ez csak valami furcsa lázadás. Igen, nem lehet más. Biztosan csak Őt akarja bosszantani vele. Figyelemfelhívás csak.

– Jól van.

Commented [P11]: Ez a mondat szép, egyben van, és érezni benne az érzelmi töltetet.

Commented [P12]: Elég sterilen írod le a rosszul-létét. Nyugodtan mutasd meg, milyen az, amikor a reggel megivott kávé visszajövő íze milyen, hogy az olvasó is elhiggye.

Commented [P13]: A többes számból arra következtetek, hogy többen is vannak a fodrászsalonban, de ezt nem mutattad meg. Ha nem csak Kata dolgozik, hanem mások is, akkor mehet hajszárító, beszélgethetnek, telefonálhatnak... Semmit nem mutattál meg, milyen és mekkora szalon is képzeljünk el.

Commented [P14]: A feltett kérdést Judit teljesen figyelmen kívül hagyja. Vagy tedd át a kérdést máshova (mondjuk a vízkérés előttré), vagy reagáljon rá!

Commented [P15]: Mivel eddig csukva volt a szeme, nem láthatja. Akár ide is beteheted a kérdést, és arra a reakció az lenne, hogy megrezzenne felnéz.

Commented [P16]: Megmutathatnád a fiú nevét.

Commented [P17]: Jó horgokat helyezel el a szövegben. Pl. ez, az utalás, hogy a férjnek nem engedett elég szerepet a gyerekevelésben, hogy nem alszik jól, mégsem jó ez a jelenet, mert bár egy fodrászsalonban ülünk, nem peregnek az események, hanem egy állóvízben vagyunk, miközben Judit a gondolataival elvan.

Commented [P18]: Értem, hogy valami törés történt az életében, de ha nem MEGMUTATOD az eseményeket, hanem csak visszaemlékezést kapunk, és annak is csak egy részét, akkor az olvasódat nem fogja érzelmi megérinteni Judit problémája.

Figyelemfelhívás Mire Judit kilépett a szalonból, már biztos volt benne, hogy meg tudják oldani. A fia idővel ki fogja verni a fejéből ezt a butaságot. Mert az ő gyereke nem lehet olyan...

Állt a húspultnál, percek óta, de a kiszolgálást csigalassú **naksággal talált** **talaladt**. Judit **l**egszívesebben otthagya volna a sort, de a férjének **megígérte, hogy** az egyik kedvencét **ígérté** **főzi**, és nem akart csalódást okozni. A szokásos hentese hétfőnként zárva volt, így túl sok lehetősége nem maradt, pedig utált ilyesmit a hipermarketben venni. Hol volt annak az íze a piacihoz képest...?

Judit **f**ürelmetlenül dobolt a lábával. **Az** előtte álló nő megrovóan **felé** nézett **felé**, a padlóhoz csapódó magassarkút figyelte, de Judit tünetőleg elfordult. Szinte várta, hogy beszéljön neki valamit, de ez nem történt meg, az **idegen-asszony** békésebb természetűnek **bizonyult ennél** **lehető**. Pedig legalább akadt volna valaki, akin levezetheti a feszültségét.

Marta a torkát a gyomorsav. A stressz tehetett róla, a folyamatos idegesség. Judit **N**éha komolyan úgy érezte, a családja, a barátai és a munkahelye összeesküdtek ellene. Annyira igyekezett, **de** ez mintha **mégsem-fel sem** tűnt volna **fel**-senkinek. Mindent egyben tartott, mindenre volt gondolja, **hálát**-mégsem kapott érte **hálát**. Pedig nem várt **volna** sokat, csak néha egy-egy apró gesztust, jelzést arra, hogy jól csinálja, hogy van értelme. Most éppen úgy gondolta, semminek sincs-!

Szerette volna Aa gyereket **akarta**-hibáztatni. A tinédzserkori lázadást okolni, miközben folyamatosan azon járt az esze, mit tehetne, amivel visszaterelhetné a helyes útra. Megint az egész estéje azzal telt, hogy pszichológiai cikkeket bújt az interneten, de nem lett okosabb. Mindenhol elfogadásról és támogatásról írtak, **míg végül** dühében **végül**-kikapcsolta azt **az** átkozott gépet.

-Bele kellene törődnie ebbe a lehetetlen helyzetbe? Nonszensz-!

Judit **B**bedobta a szatyrokat a csomagtartóba, és beült az autóba. A klíma hetek óta vacakolt, de nem jutott el a szervizbe, mindig **akadt** valami más dolga **akadt**. Az összegyűlt hőség hirtelen zuhant rá, ki kellett szállnia, **és vennie pár** mély lélegzetet **vennie**, hogy ne legyen rosszul. Percekig álldogált, a tűző napsütésben, figyelte a mellette parkoló kocs hiányos festéksét. **A m**Múlt héten **a férje** meghúzta az Audit, és vele veszekedett, amiért problémát csinált belőle. Persze könnyű úgy, hogy nem neki kell beosztani a pénzt...?

Commented [P19]: A hármaspont akkor jó, ha az adott mondat félbemarad, de egy kérdő mondatjel helyett ne használd!

Commented [P20]: Mivel egy szupermarketben általában kőpadló van, egy magassarkú igencsak hangosan kopog, ezt a hanghatást megmutathatnád.

Commented [P21]: Ha eltelik az idő, vagy helyszínt váltasz, azzal együtt válts jelenetet is!

Commented [P22]: Célszerűbb lenne a nevével használni. Közelebb E/3ban mesélsz, ami gyakorlatilag majdnem úgy működik (bizonyos szempontból legalábbis), mint az E/1. Ha át tesszük a mondatot abba, egyből furcsán hangzik: Múlt héten a férjem meghúzta az Audit. Persze ha ezt egy külső személynek meséled, aki nem ismeri a férjed, akkor teljesen helyénvaló, de gondolatban szerintem az ember a saját férjére nem így hivatkozik. A szövegkörnyezet úgy is nyilvánvalóvá teszi, hogy kicsoda is az adott személy.

Pedig nem panaszkodhatottak. Átlagon felül éltek, szép, igényesen berendezett házban, távol a bűdös-zsúfolt belső kerületektől, és nem jelentett komoly anyagi megterhelést mindezt fenntartani. Judit Mmégsem tudott leengedni, minden kiadást alaposan meggondolt, tervezett, számolt. Hol nyaralásra kellett félretenni, hol a gyerekek taníttatására.

Juditot ekkor Felkapta a kísértés. A táskájába nyúlt, kihalászott belőle egy cigarettát. Az összes holmiját fel kellett tűrnifeltúrta, de nem talált egyetlen működő gyújtóért sem. Végül az autó szivargyújtója mentette meg. Dohogva sétált el a legközelebbi kukáig, és vágta ki az összes működésképtelen darabot.

Az autó oldala forró volt, égette a bőrét, ahogy nekidőlt, de Juditot nem érdekelte. Mélyetn tudózt-beleszívott a cigarettabóla, lehunyta a szemét, és lassan fújta ki a füstöt. Eddig jól ment a leszokás, de pár napja kénytelen volt ismét vásárolni magának egy dobozzal cigarettát, bár sértette a büszkeségét a kudarc.

Megkísérelte sorra venni, mennyi dolga van még a nap végéig, és beleszédült az összesítésbe is beleszédült. Az órájára nézett, és egy utolsó slukk után türelmetlenül rátaposott a csikkre, majd beült az autóba. Nem sokat csökkent odabent a hőfok, mégis elfordította a kulcsot, és hazafelé indult. Az első piros lámpánál jutott eszébe bekapcsolni a zenét, addig teljesen a gondolataiba mélyedt.

Még nem vett ajándékot a tizennyolcadik évfordulójukra, pedig napok óta tervezte. Persze a férje biztosan megint elfelejti, ahogy az elmúlt három évben mindig. Amióta eltávolodtak egymástól...

Judit biztosra vette, hogy a férfinak van valakije. Megszaporodtak a késések, a túlórák, míg a kedveskedő becézések, az éjszakába nyúló beszélgetések elkoptak. A hiányuk sajgott, ő Judit mégsem tett semmit, mert rettegett attól, hogy szóba merje hozni. Mi van, ha igaz a gyanúja? Nem bírná elviselni a bizonyosságot...

Judit Mmegkönnyebbült, amikor végre leparkolt a garázsban. Korán ért haza, a gyerekek még biztosan hazafelé tartanak, a férje pedig úgyis csak vacsorára esik be. Judit Kkivételesen vágyott egyörült ennek a kis magányának.

Fáradtan ledobta a szatyrokat az étkezőben, majd bekapcsolta Aa léghondit, ami kellemesen lehűtötte. Judit fáradtan dobta le a szatyrokat az ebédlőben, és engedélyezett magának pár perc pihenést az egyik fotelben. Megint feltörte a lábát a cipő, de ezen már nem is bosszankodott, csak lerúgta a lábbelit. A gyerekeire mindig rászólt, hogy ne hagyják szanaszét a dolgaikat, de most csak hátrahajtott a fejét, és behunyta a szemét. Csend vette körül, és élvezte.

Commented [P23]: Csak úgy önmagában kallódik az a szál a táskában? Akkor már elég gyűrött lehet. ☺

Commented [P24]: Túl hirtelen a gondolatváltás.

Commented [P25]: Megmutathatnád, mit hallgat: zenét vagy híreket keres. Ez a karakterépítéshez is jó, mert megtudhatnánk, hogy mit szeret.

Commented [P26]: Eddig az olvasónak azt ígérted, hogy egy anya-fia konfliktus áll majd a középpontban, illetve az anya elfogadása a (feltételezem) máságra. Nem célszerű itt az elején behozni a férjrel való gondokat. Sokkal ütősebb lenne, ha a fiú gondolai mellett, a regény során megmutatnád ezt az eltávolodási folyamatot, mert az olvasó úgy sokkal jobban szimpatizálni tudna Judittal.

Commented [P27]: A nevét kellene használni.

Commented [P28]: A nevét kellene használni.

Commented [P29]: Nem mutattad meg, ahogy bemegy. A garázs például a ház mellett áll, külön épületként, vagy a ház alatt?

Commented [P30]: Hol van? Ha például leírnád, hogy az ebédlőt a konyhában elhelyezett pult fölött, máris látnánk, hogy egy amerikai konyhát képzeljünk el.

Commented [P31]: Apróság, de ha lerúgja a cipőjét, utána felteheti a mahagóni dohányzóasztalra, amivel máris adsz egy támpontot, milyennek képzeljük el a szoba egy részét. Vagy ha a padlón hagyja: parketta vagy kőburkolat?

~~Sóhaj~~ta ~~ült fel~~ pár perccel később ~~csalódott sóhajjal ült fel, hiszen dolga volt.~~ Legszívesebben órákig heverészett volna még, de már idejét sem tudta, mikor lustálkodott utoljára igazán. Mindig hajtották a feladatok, és bár rendszerint kapaszkodott is beléjük, néha terhesnek találta őket. Mégis ment tovább, csinált mindent a rendszer szerint, és kifejezetten idegesítette, ha valami nem a szokott mederben haladt.

Végül ~~F~~felvette a cipőjét a földről, és az előszobában a tartóra tette. Élvezte, ahogy ~~a~~ csempe hűvösen simult a talpa alá, miközben a konyhába vitte a csomagokat, ~~és gyakorlott mozdulatokkal pakolászott.~~ Mindennek megvolt a maga helye, szinte már automatikusan, fejben ~~szisz~~tematizálva ~~vett~~ ki mindent, hogy minél kevesebb mozdulattal kerüljenek a helyükre a dolgok. ~~Kinyitotta a konyhaablakot,~~ mert bár ment a klíma, egy kis szellőztetés sosem ártott.

Judit ~~P~~pont végzett, amikor nevetés ütötte meg a fülét ~~odakintről.~~ A hang irányába ~~fordította a fejét nézett, de és~~ azonnal megdermedt. Kellett néhány szívdobbanásnyi idő, mire magához tért annyira, hogy az ablak takarásába húzódjon. Nevetségesnek érezte a gondolatot, hogy leskelődik, de nem bírta megállni.

~~Odakint~~ a fia beszélgetett valakivel. ~~Az ajkán ábrándos mosoly játszott, ahogy Mosolyogva~~ magyarázott ~~neki,~~ aztán ismét ~~fel~~nevetett, ~~és szöke~~ tinceit megrázva ~~dobta vetette~~ ~~piet~~ hátra a fejét. A másik fiú szemmel láthatóan idősebb volt nála, ~~–~~ nem sokkal, talán ~~két-három évvel,~~ Juditot mégis zavarta a különbség. Ami viszont jobban bosszantotta, az a távolság hiánya. Annyira közel álltak egymáshoz, ~~hogy~~ centik választották csak el őket, ő pedig rémülten figyelte, ahogy a fia ~~kinyúl,~~ magához húzza az idegent, és ~~lassan megcsókolja.~~

Judit ~~S~~sokkosan kapta a szája elé a kezét, de a tekintetét nem bírta elszakítani a jelenettől. Annyiféle érzelem cikázott át rajta, amitől szinte levegőt sem kapott, a legerősebb mégis a düh volt. Képes odakint az utcán...

~~Pedig senki sem látott rá a házra,~~ és ezt ~~ő-Judit~~ is tudta. Sejtette, hogy ezért húzódtak az ablak alá, mégis legszívesebben rájuk szólt volna. ~~Megszólalni-a~~ azonban képtelen volt ~~megszólalni.~~

– Biztos nem jössz be?

Juditnak összeszorult a torka, a választól pedig végtelen megkönnyebbülés ~~eikázott-át~~ ~~rajtaglózta le.~~

– Inkább nem.

– Csak egy kicsit. ~~Ilyenkor senki sincs itthon,~~ egy kicsit kettesben lehetnénk...

A másik fiú ~~befelé-oda~~ pillantott, Judit önuralma pedig felmondta a szolgálatot. Határozott mozdulattal bezárta az ablakot, és bár látta, hogy a fiatalok a mozgásra ijedten rebbennek szét,

Commented [P32]: Ilyen és ehhez hasonló apró utalásokra gondolok. ☺

Commented [P33]: Van rajta függöny vagy relaxa, roló, bármi?

Commented [P34]: Járdán, kertben, hol?

Commented [P35]: Ha hallja őket, akkor mutasd meg, hogy miről magyaráz!

Commented [P36]: Ha itt megmutatnád, hány évesnek gondolja Judit a srácot, képet kapnánk arról is, hány éves a fia.

Commented [P37]: A korábbi jelenetekből az derült ki, hogy pár napja lehetett, hogy a fiú bevalotta, hogy homoszexuális, mire az anyja felpofozta. Nem valószínű, hogy ilyesmit meg merne tenni.

Commented [P38]: Ha az utcán (vagy járdán) vannak, hogyhogyan nem lát rá senki?

Commented [P39]: Azért cseréltem, mert pár sorral fentebb is ugyanez a szó volt

Commented [P40]: Mert Juditnak normál esetben hol kellene lennie? Munkában mondjuk? Eddig nem mutattad meg, hogy miért nem dolgozik. (mert van munkahelye, ezt fentebb írtad) Ha pedig szabadságon van, akkor Boti miért hitte, hogy nincs itthon?

túlságosan mérges volt, hogy tovább foglalkozzon velük. A **happaliba** sietett, a táskájából előkereste **ismét**-a cigarettát, és kiment a **kertbe**. Elmarta a gyújtót a párkányról, és ingerült mozdulattal gyújtott rá.

– Azt hittem, leszoktál.

– Én is – válaszolta **Judit**, oda sem nézve. Attól tartott, megint legyúri annyira az indulat, hogy valami megbocsáthatatlant mond vagy tesz. Talán ha úgy csinál, mintha nem látott volna semmit...

– Hamar hazaértél.

Neheztelve fordult a hang irányába. A fia tétován **álldogált az ajtóban, mielőtt nekidőlt volna az ajtókeretnek**.

– Csukd be! – mordult rá Judit. – Megy a klíma.

– A konyhában nem zavart, hogy nyitva az ablak – felelte Boti **dacosan**, Judit pedig legszívesebben **rákiabált volna-vele**, amiért **még azt is meghiúsítja, hogy ne kelljen ezen gondolkodnia** észébe juttatta, amit csak az imént döntött el, hogy **elfelejt**. Sőt, az orra alá dörgöli...!

– Gondolom, nem az osztálytársad volt – **szóalt meg**-fojtott hangon **Judit, a fiú Boti** pedig azonnal megrázta a fejét. – Remek. Miért kellett itt enyelegned vele?

Boti összehérszélte a száját, a keze ökölbe szorult, és Judit tudta, hogy megint veszekedni fognak. A fia tökéletesen az ő természetét örökölte: ha a higgadságát bármi áttörte, robbant.

– Ha ennyire zavar, máskor ne nézd! – sziszegte a fiú. – Attól, hogy haragszol, én még a fiúkat szeretem. Törődj bele! – vágta hozzá, mielőtt rácsapta az ajtót, olyan erővel, hogy Judit attól tartott, betörnek az üveg.

– Boti! – kiabált utána felháborodva, de a fia ügyet sem vetett rá!

Judit egyik lábáról a másikra váltott. Az átforrósodott talaj égette a talpát, és bár sajnálta, hogy elfelejtett papucsot venni, nem volt kedve visszamenni érte. Inkább a felénél elnyomta a szálát, és besietett a házba.

A hirtelen hőmérsékletváltás **kiesít**-kijózanította. Az emelet felé pillantott, de nem érzett erőt magában **ahhoz**, hogy felmenjen. Visszasétált a konyhába, gépiesen **előkészítette elő**-a húst. **A-p**illantása újra és újra az ablak felé rebent, és szinte maga előtt látta az iménti jelenetet. Boti tekintetét, ahogy arra a másik fiúra néz, a lelkesedést, amikor magához húzta...

Judit sóhajtva támaszkodott **meg** a pultra. Túlsordultak benne az **érzések**, **hitetlenkedve** nyúlt a szeméhez, ahogy az első könnycsepp végiggördült az arcán. Évek óta nem sírt, most mégsem bírt megállj parancsolni. Szinte lezuhant a mögötte lévő székre, és **zokogottni kezdett**.

Commented [P41]: Ez gondolom az étkező, ahol heverészett. Mivel először oda rakta le a cuccait.

Commented [P42]: Első kert vagy hátsó kert?

Commented [P43]: Túl gyorsan jelent meg a fiú.

Commented [P44]: Nem nagyon mutatod meg a környezetet, és ezzel összezavarsz. Ha Judit a ház elé ment ki a kertbe, akkor ő kell, hogy közelebb legyen az ajtóhoz. Ha meg a hátsó kertbe ment ki, akkor valahogy mutasd meg az olvasónak, hogy a fiú is utánament.

Commented [P45]: Kisgyereknél jó ez a jelző, de egy szökimondó és lázadó kamaszról beszélünk, akit éppen most kaptak rajta egy vadidegen fiúval csókolózni.

Commented [P46]: Klisé

Commented [P47]: Mivel üveges ablak, megmutathatod, hogy mit csinál.

Commented [P48]: Ennek a konkrét jeleit mutasd meg!

Commented [P49]: Van előjele azért, mielőtt kibuggyan a könnycsepp. Inkább a küzdelmét a sírás lenne mutasd meg.

Nagyon jó témát választottál azzal, hogy a gyerek homoszexualitását a szülő szemszögéből ábrázolod. Ezzel érdekes kérdéseket vetsz fel, és a meleg-téma egy új aspektusát is megmutathatod, hogy egy anya hogyan dolgozza ezt fel.

Az írás szépen elhelyez minket a zsánerben is, és a konfliktust is megismerjük, viszont itt a konfliktus terén két észrevételem is lenne:

Egyrészt két különálló konfliktust is behozol: a fiú homoszexualitását és a megromlott házasságot. Nagyon erős konfliktus mind a kettő, és a kettő akár össze is fonódhat, de itt az elején célszerű lenne az egyiket kihangsúlyozni (azt amelyik a tényleges konfliktus), a másikat maximum megemlíteni.

A másik: célszerű lenne egy drámai jelenettel kezdeni. Ha a házasság megromlása lesz a fő konfliktusforrás, akkor egy vitát, ha a fiú szexuális hovatartozása, akkor azzal a jelenettel, amikor bejelentette, és Judit lekevert egy pofont, mert jelenleg Juditot általános szituációkban helyezed el már a drámai pont után, és csak utalásokat teszel rá, hogy történt valami.

Az ilyen drámai csúcspontokat mindig jelenetszerűen kell leírni, nem csak utólagosan elmélkedve róluk, vagy flashbackben!

Az olvasót nem az érdekli, hogy Judit a fodrásznál ül, vagy, hogy a kedvenc húsboltja zárva van, hanem az érzelmileg feszült jeleneteket szeretné látni.

Te is érezheted amúgy tudat alatt, hogy ez így nem jó, ezért nem mutatod meg a jeleneteket, hanem inkább Judit belső világát ábrázolod. ☺

A drámai jelenetben Judit érzései is sokkal jobbat teret kaphatnának. Mit érez, amikor Boti bejelenti, hogy homoszexuális? Rádöbben, hogy ennek már voltak jelei? Megdöbbenésként éri? Dühös lesz? És utána mit tesznek, hogy lekevert a fiúnak egy pofont? Egyáltalán hogy jut el addig a pontig, hogy ezt tegye?

Ezek azok a kérdések, amik az olvasót érdekelni fogják első sorban, és nem az, éppen milyen Judit hajszíne.

Beszéljünk egy kicsit a stilisztikáról:

Összességében egy gördülékeny szövege olvashattunk, azonban akadtak benne stilisztikai hibák.

Itt konkrétan az alanykezelésedre gondolok. E/1 mesélési módban nem kell folyton jelölni az alanyt, de ugyanezt már E/3-ban (még ha közeli is) nem teheted meg, mert alanyváltási hibába esel. Az, hogy a neveket használod, nem lesz szóismétlés.

A nevekkel kapcsolatban megjegyzésbe is leírtam, de ide is megteszem, hogy célszerű inkább ezeket használni, mint ilyen-olyan utalószavakat. Egyrészt sokkal egyértelműbb így utalni valakire, másrészt az ember magában is inkább a nevéen szólítja a családtagjait, barátait (vagy legalábbis beceneven).

Az sem baj, ha nem jelölöd meg egyből az elején, hogy az adott név gazdája milyen kapcsolatban van Judittal, a szövegkörnyezet, vagy a regény későbbi fejezetei úgyis tisztába teszik a dolgokat.

Párbeszédék és leírások:

A párbeszédékkel nem sok gond volt, viszont arra ügyelj, hogy hosszú narrációval ne törd meg a párbeszédéket, mert ezek adnak lendületet a szövegnek, míg a leírások és egyéb narrációk belassítják.

A leírásokkal viszont elég szűkösen bánssz. A karaktereid sokszor olyan, mintha egy üres térben mozognának. Persze egy szupermarketet nem kell leírnod, mert azt az ember már a szóból is el tudja képzelni, de például a tömeg hangulatát, a lökdösődést, a zsidongást megfesthetnéd.

A fodrásznál ugyanígy. Egyszer tettél rá utalást (Vajon mit gondolNAK most róla, amiért ilyen gyenge?), hogy nem csak Katával kettesben vannak, de ennek hangulatát egyáltalán nem mutatod meg. Ha több fodrász is dolgozik több vendégen, akkor megy a hajszárító, a nők fecserésznek, újságot olvasnak... stb.)

A családi háznál sem tudtam magam elé képzelni a képet, mert nem kaptam erre támpontokat.

Nem azt mondom, hogy tételesen sorolj fel mindent, hogy mi van az adott helyen, mert az úgy sablonos lesz. Inkább a leírásaidat kösd mozgáshoz (pl. Judit lerúgja a cipőjét, és felteszi a lábát az alacsony, mahagóni dohányzóasztalra, vagy a lábujjaival gyűrögetni kezdi a mahagóni dohányzóasztal alatt elterülő bolyhos szőnyeget).

A leírások kapcsán pár helyen behoztad a szaglást (vegyszerszag), a hanghatást (olló koppanása) és a bőrérzékeltést (amikor meztláb van). Ezek jók, de több ilyen kellene.

Egyelőre te inkább elmondod a dolgokat, a helyett, hogy megmutatnád, és így egyrészt az olvasó úgy érzi, hogy a karakterek csak vannak, de nem tudja hol, másrészt nem közvetíted a hangulatokat sem.

Ha belegondolsz, egy gyerekjátászóteret sem ugyanúgy írná le a pajkos kislány, aki éppen vidáman kergetőzik, mint az az édesanya, akinek onnan rabolták el a gyerekét.

Próbálj kicsit játszani az ilyen, és ehhez hasonló szituációkkal, hogy ráérezz a leírások hangulatteremtő képességére.

A karakterekkel kapcsolatban: Botinál éreztem úgy, hogy a viselkedése nem karakterhű.

Ha pár napja bevallottam az anyámnak, hogy meleg vagyok, és lekevert egy pofont, akkor hazaviszem a fiúmat? Még akkor is, ha azt hiszem nincs otthon senki? (Amúgy az sem volt világos, Boti miért hitte ezt? Juditnak van munkája, legalábbis erre tettél utalást, hogy „a családja, a barátai és a munkahelye összeesküdtek ellene”. Később szokott végezni? Ma szabadságon volt? Ezt nem tudta a fiú?)

Kicsit próbáld beleélni magad egy kamaszfiú lelkivilágába, és hagyni a karaktereidet, hogy ők alakítsák a jeleneteket. ☺

Köszönöm, hogy olvashattam!

K. Patrícia